

Een studiereis naar Valencia na de lockdowns

Het afgelopen schooljaar mocht ik samen met studenten en een collega weer naar Spanje voor een studiereis. Eindelijk, na twee jaar wachten, konden we naar Valencia met onze studenten van het ROC van Amsterdam MBO College Hoofddorp. Voorafgaand aan de pandemie had ik al meerdere studiereizen van vier tot vijf dagen naar Valencia georganiseerd. De studenten betaalden een groot deel van de kosten zelf en de school betaalde de rest. Afgelopen juni was anders: we gingen op studiereis met een Erasmus+-beurs. Het was een 'short-stay' van minimaal tien dagen. Nu denk je, tien dagen met studenten in het buitenland, dat is erg lang en klinkt niet bepaald short, maar het is een kort verblijf in vergelijking met de reguliere Erasmusbeurzen, die alleen uitgekeerd worden bij een verblijf van minimaal twee maanden.

Balans

Ons verblijf duurde elf dagen. De eerste week volgden onze studenten elke ochtend een paar uur Spaanse les bij een taalschool; na afloop haalden wij hen op en startte het dagprogramma met bezoichtigingen en (culturele) activiteiten. In onze planning hebben we rekening gehouden met een goede balans tussen vrije tijd en activiteiten voor de studiereis. Elf dagen is niet niks, ook voor de studenten niet. Voor sommigen was het de eerste keer dat ze zo lang weg waren van hun familie.

Onze studenten kregen opdrachten mee, daar was in het programma tijd voor gereserveerd. We maakten wandelingen door het oude stadscentrum, bezochten de kathedraal, de zijdebeurs, de markthal en nog veel meer. In samen-

werking met de taalschool namen we deel aan een *paella party* en een *international picnic*. Hier konden onze studenten contact maken met studenten van over de hele wereld die ook in Valencia waren. Daarnaast bezochten we onder andere La Ciudad de las Artes y Ciencias en het stadion Mestalla. We planden etentjes met de studenten bij verschillende Spaanse restaurants in de stad, we namen de tijd om in de *Horchateria Santa Catalina* wat *churros con chocolate* te eten en we hielden een *tapasavond* bij *Taberna Antonio Manuel*.

Na een week kregen sommigen heimwee naar hun eigen kamer, bed, familie. Maar zodra dat weer zakte, ging alles zo snel dat we voor we het wisten weer in het vliegtuig terug naar huis zaten. Wat voor ons goed werkte, is dat we voorafgaand aan de studiereis samen gesproken hebben over onze grenzen en het respecteren van de grenzen van anderen. Je moet met elkaar op een kamer slapen en iedereen heeft een handleiding als het aankomt op hoe ze graag behandeld willen worden. Zo wisten de studenten van elkaar wie je in het weekend moest laten slapen, wie liever niet wakker gemaakt wilde worden door aanraken en wie zich soms even wilde terugtrekken. Ze kenden elkaars grenzen en die van ons, waardoor studenten makkelijk naar ons toe kwamen als er iets was.

Persoonlijke ontwikkeling

Tijdens zo'n studiereis zie je dat de studenten zich op verschillende gebieden ontwikkelen. Ze maken persoonlijke groei door, ze leren zichzelf veel beter kennen tijdens zo'n reis, hun eigen grenzen en voorkeuren worden ontdekt.

Daarnaast leren zij veel over de taal en cultuur van het land waarin zij verblijven.

De taalschool heeft in onze reis een grote rol gespeeld, we hadden goed contact met de directeur en regelden samen van alles om de reis nog waardevoller te maken. Hij nodigde ons uit voor een typische Valenciaanse brunch om de studiereis samen af te sluiten. Hij nam ons ook mee naar een klein café waar alleen locals komen.

Het was erg spannend om deze reis op te zetten in tijden van onzekerheid. De continu veranderende regels omtrent corona maakten het niet makkelijk. Nu de grenzen weer open zijn en de maatregelen afnemen, is het de moeite waard om op reis te gaan met studenten en leerlingen. Dit soort reizen is belangrijk en hebben een grote impact op de ontwikkeling van deze jongeren. Ze dragen bij aan hun persoonlijke ontwikkeling, openen deuren en verbreden hun blik op de wereld. Je geeft ze de kans om dingen te ontdekken en te leren buiten het klaslokaal. Deze ervaringen zijn minstens zo waardevol als de lessen die ze in Nederland krijgen. ■

Romy Meijer